

Arrest

nr. 302 163 van 23 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 januari 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juli 2018 dient verzoeker, als minderjarige wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder, een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 september 2018 beëindigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) de behandeling van het verzoek omdat er geen gevolg was gegeven aan de oproeping voor het persoonlijk onderhoud. Tegen deze beslissing stelde verzoeker, wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder, een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 216 351 van 4 februari 2019 bevestigde de Raad de beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek.

Op 27 maart 2019 dient verzoeker samen met zijn moeder opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Op 8 mei 2019 wordt dit verzoek onontvankelijk verklaard.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 20 september 2019 ten aanzien van verzoeker, op dat moment nog minderjarig, en zijn moeder een beslissing tot afgifte van een bevel

om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Verzoeker en zijn moeder stellen tegen deze beslissing een beroep in, waarna de beslissing door de Raad wordt vernietigd bij arrest nr. 239 472 van 5 augustus 2020.

Op 24 augustus 2020 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoeker en zijn moeder opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Verzoeker en zijn moeder stellen wederom een beroep in tegen deze beslissing, waarna de Raad ook deze beslissing vernietigt bij arrest nr. 251 639 van 25 maart 2021.

Op 6 december 2021 dient verzoeker, wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder, een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 2 oktober 2023 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij hij verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 301 965 van 20 februari 2024 het beroep verwerpt.

Op 4 oktober 2023 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoeker, thans meerderjarig, opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*), aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 oktober 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer I mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : T. (...) voornaam : E. (...) geboortedatum : (...) 2005
geboorteplaats : (...) nationaliteit : Albanië*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/09/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 04/02/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde dat een broer in België, een andere broer in Italië en een neef in Griekenland verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. De moeder van betrokkene verbleef in België, maar uit het dossier

blijkt dat de moeder van betrokkene vrijwillig teruggekeerd is naar Albanië. Bijgevolg blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 29/09/2023 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Betrokkene verklaarde eerder in België onderwijs te hebben gevolgd. We wijzen er echter op dat betrokkene inmiddels meerderjarig geworden is en dat er bijgevolg geen leerplicht meer op hem berust. Het is tevens niet aannemelijk dat de investeringen in zijn opleiding volstrekt zinloos dreigen te worden. In het kader van zijn opleiding behaalde hij een diploma/getuigschrift, zodat niet ernstig kan voorgehouden worden dat hij bij een gebeurlijke tenuitvoerlegging van deze beslissing met de aangeleerde vaardigheden van nul zou moeten herbeginnen. Bovendien kan uit het recht op onderwijs in beginsel geen verblijfsrecht worden geput.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel. Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. *Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).*

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. *De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.*

Door verzoeker werd een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet op 6 december 2021. In het kader van deze aanvraag lichtte verzoeker zijn situatie toe. Hij actualiseerde zijn aanvraag ook herhaaldelijk, onder meer op 22 maart 2023, op 27 april 2023, op 10 juli 2023, op 25 augustus 2023, op 25 september 2023 en op 26 september 2023. Hij lichtte hierbij telkens zijn actuele situatie toe.

Verzoeker werd geboren op (...) september 2005. Hij heeft de nationaliteit van Albanië. Hij diende evenwel Albanië te verlaten en verbleef sinds 2017 met zijn alleenstaande moeder in België (in het opvangcentrum van Kapellen).

Op 6 juli 2018 werd door T. (...) E. (...) een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Verzoeker werd op 2 augustus 2018 gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij hij aangaf te vrezes voor zijn leven. Hij gaf aan grote angst te hebben voor een terugkeer naar Albanië. Er werd een persoonlijk onderhoud ingepland op 18 september 2018 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker kon niet aanwezig zijn op dit onderhoud omwille van de ziekte van zijn oudere broer. Zijn moeder kon hem niet naar het onderhoud begeleiden. Door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt op 28 september 2018 evenwel een beslissing genomen waarbij het verzoek tot internationale bescherming wordt beëindigd. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker kon België niet verlaten. Hij verbleef onafgebroken in het Rijk. Het is tot op heden verblijvende in het opvangcentrum van Kapellen (...). Hij gaat naar school en integreerde zich in België. Hij verloor hierdoor de band die hij voorheen had met Albanië.

De moeder van verzoeker keerde begin maart 2023 alleen terug naar Albanië. Verzoeker (nog steeds minderjarig op dat moment) bleef alleen achter in België. Doordat verzoeker een niet-begeleide minderjarige was, werd er een voogd aangesteld (de heer B. (...) V. (...) V. (...), stuk 3).

Door de voogd wordt onder meer aangegeven als volgt:

Graag geef ik hierbij aan Dienst Vreemdelingenzaken mijn ervaring mee als voogd van de niet-begeleide minderjarige E. (...) T. (...) (OV: (...) | RR: (...)) sinds mijn aanwijzing op 07/03/2023. De moeder van E. (...) was teruggekeerd naar het thuisland en ze is tot op heden in Albanië gebleven. Wat betreft zijn verblijfsaanvraag in kader van artikel 9bis, die hij als begeleide minderjarige indiende ingediend op 06/12/2021, werd tot op heden nog geen beslissing genomen, ook al gaat het om een gunstmaatregel.

Doordat E. (...) in 2017 als 12-jarige in België aankwam en hier verder opgroeide bevindt zijn huidige leven (school, vrienden, voetbal, ...) zich in België en is zijn band met Albanië nog beperkt. Hierdoor besliste hij logischerwijze om zijn huidige leven in België verder te zetten. E. (...) volgt regulier onderwijs, is ingeschreven bij een voetbalclub, heeft verschillende vrienden binnen en buiten de school waar hij regelmatig over de vloer komt en spreekt zeer goed Nederlands. In mijn gesprekken met E. (...) heb ik nooit een tolk nodig gehad.

E. (...) spreekt volt Nederlands, heeft zijn sociaal netwerk alhier uitgebouwd, voetbalt bij (...) en loopt school. Hij volgt een opleiding elektrische installaties (dual learning) bij de (...) te Deurne ((...)) en solliciteerde met succes bij (...) in Kapellen die hem in het kader van deze Alternerende Opleiding (OAO) in de praktijk opleidt. Door de opleiding kan E. (...) de competenties verwerven voor de opleiding Elektrische Installaties. Zijn trajectbegeleider is de heer D. (...) O. (...) d. (...) B. (...) (stuk 2, 3, 4, 5 en 6).

Op 20 september 2023 is T. (...) E. (...) 18 jaar geworden. Hierdoor werd het voogdijdschap beëindigd (stuk 5).

Al deze elementen werden door verzoeker aangehaald ter actualisering van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt over deze aanvraag vermeld: "Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 29/09/2023 negatief afgesloten werd" (stuk 1).

Verzoeker verkreeg evenwel, tot op heden, geen beslissing betekend waarop de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet "negatief" werd afgesloten. Het is verzoeker derhalve niet bekend of en in welke mate met zijn bovenvermelde persoonlijke situatie werd rekening gehouden. Verzoeker benadrukt er dan ook op dat hij de gelegenheid had dienen te verkrijgen om te worden gehoord, zodoende dat hij verweerder toelichting kon geven over zijn actuele situatie (zoals hierboven geschetst). Door de bestreden beslissing zou verzoeker immers worden onttrokken van zijn vertrouwde omgeving, zijn sociaal netwerk en zijn opleiding die hij reeds jarenlang heeft in België.

Verzoeker werd evenwel niet door verweerder in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord, voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsbeslissing. De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. In het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen zoals opgeworpen in het eerste middel, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat in elk geval blijkt dat de formele motiveringsverplichting werd geschonden.

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsverplichting doordat, rekening houdende met onderstaande elementen, geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing in verband met de persoonlijk situatie van verzoeker.

De verwerende partij diende evenwel rekening te houden met de specifieke situatie van de verzoekende partij, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing. In het bijzonder diende rekening te worden gehouden met zijn gezondheidstoestand (artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

2. Verzoeker werd geboren op (...) september 2005. Hij heeft de nationaliteit van Albanië. Hij diende evenwel Albanië te verlaten en verbleef sinds 2017 met zijn alleenstaande moeder in België (in het opvangcentrum van Kapellen).

Op 6 juli 2018 werd door T. (...) E. (...) een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Verzoeker werd op 2 augustus 2018 gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij hij aangaf te vrezen voor zijn leven. Hij gaf aan grote angst te hebben voor een terugkeer naar Albanië. Er werd een persoonlijk onderhoud ingepland op 18 september 2018 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker kon niet aanwezig zijn op dit onderhoud omwille van de ziekte van zijn oudere broer. Zijn moeder kon hem niet naar het onderhoud begeleiden. Door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt op 28 september 2018 evenwel een beslissing genomen waarbij het verzoek tot internationale bescherming wordt beëindigd. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker kon België niet verlaten. Hij verbleef onafgebroken in het Rijk. Het is tot op heden verblijvende in het opvangcentrum van Kapellen (...). Hij gaat naar school en integreerde zich in België. Hij verloor hierdoor de band die hij voorheen had met Albanië.

De moeder van verzoeker keerde begin maart 2023 alleen terug naar Albanië. Verzoeker (nog steeds minderjarig op dat moment) bleef alleen achter in België. Doordat verzoeker een niet-begeleide minderjarige was, werd er een voogd aangesteld (de heer B. (...) V. (...) V. (...), stuk 3).

Door de voogd wordt onder meer aangegeven als volgt:

(...)

E. (...) spreekt volt Nederlands, heeft zijn sociaal netwerk alhier uitgebouwd, voetbalt bij (...) en loopt school. Hij volgt een opleiding elektrische installaties (dual leren) bij de (...) en solliciteerde met succes bij (...) in Kapellen die hem in het kader van deze Alternierende Opleiding (OAO) in de praktijk opleidt. Door de opleiding kan E. (...) de competenties verwerven voor de opleiding Elektrische Installaties. Zijn trajectbegeleider is de heer D. (...) O. (...) d. (...) B. (...) (stuk 2, 3, 4, 5 en 6).

Op 20 september 2023 is T. (...) E. (...) 18 jaar geworden. Hierdoor werd het voogdijschap beëindigd (stuk 5).

Verzoeker verkreeg evenwel, tot op heden, geen beslissing betekend waarop de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet “negatief” werd afgesloten. Het is verzoeker derhalve niet bekend of en in welke mate met zijn bovenvermelde persoonlijke situatie werd rekening gehouden. Verzoeker benadrukt er dan ook op dat hij de gelegenheid had dienen te verkrijgen om te worden gehoord, zodoende dat hij verweerder toelichting kon geven over zijn actuele situatie (zoals hierboven geschetst). Door de bestreden beslissing zou verzoeker immers worden onttrokken van zijn vertrouwde omgeving, zijn sociaal netwerk en zijn opleiding die hij reeds jarenlang heeft in België.

De impact van de bestreden beslissing is derhalve bijzonder groot op de persoonlijke situatie van verzoeker, waarmee verweerder diende rekening te houden (zoals voorzien in artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

3. De bovenvermelde elementen werden door verzoeker aangehaald ter actualisering van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt over deze aanvraag vermeld: “Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 29/09/2023 negatief afgesloten werd” (stuk 1). Verzoeker verkreeg evenwel, tot op heden, geen beslissing betekend waarop de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet “negatief” werd afgesloten. Het is verzoeker derhalve niet bekend of en in welke mate met zijn bovenvermelde persoonlijke situatie werd rekening gehouden. Er kan niet concreet worden nagegaan op welke wijze verzoeker heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing schendt hierom de formele motiveringsverplichting.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

4. Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de vereiste beoordeling, waarbij in het licht van artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet een concrete beoordeling werd gemaakt van de gezondheidstoestand van verzoeker, alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsmaatregel en dit zou blijken uit het administratief dossier, zoals uit een “intern medisch advies” dat zich zou bevinden in het “medisch dossier” van verzoeker.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, idem, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”, RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later proceduristuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.

In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie in het geval van een terugkeer naar Iran werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 en 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.3 In een derde en laatste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. Ter volledigheid merkt de verzoekende partij nog op dat, afgezien van de schending van het hoorrecht (eerste middel) en van de formele motiveringsverplichting (tweede middel), minstens niet blijkt dat op een zorgvuldige en redelijke wijze werd rekening gehouden door verweerder met de actuele persoonlijke situatie van verzoeker voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing (een verwijderingsbeslissing).

Verzoeker werd geboren op (...) september 2005. Hij heeft de nationaliteit van Albanië. Hij diende evenwel Albanië te verlaten en verbleef sinds 2017 met zijn alleenstaande moeder in België (in het opvangcentrum van Kapellen).

Op 6 juli 2018 werd door T. (...) E. (...) een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Verzoeker werd op 2 augustus 2018 gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij hij aangaf te vrezen voor zijn leven. Hij gaf aan grote angst te hebben voor een terugkeer naar Albanië. Er werd een persoonlijk onderhoud ingepland op 18 september 2018 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker kon niet aanwezig zijn op dit onderhoud omwille van de ziekte van zijn oudere broer. Zijn moeder kon hem niet naar het onderhoud begeleiden. Door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt op 28 september 2018 evenwel een beslissing genomen waarbij het verzoek tot internationale bescherming wordt beëindigd. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker kon België niet verlaten. Hij verbleef onafgebroken in het Rijk. Het is tot op heden verblijvende in het opvangcentrum van Kapellen (...). Hij gaat naar school en integreerde zich in België. Hij verloor hierdoor de band die hij voorheen had met Albanië.

De moeder van verzoeker keerde begin maart 2023 alleen terug naar Albanië. Verzoeker (nog steeds minderjarig op dat moment) bleef alleen achter in België. Doordat verzoeker een niet-begeleide minderjarige was, werd er een voogd aangesteld (de heer (...), stuk 3).

Door de voogd wordt onder meer aangegeven als volgt:

(...)

E. (...) spreekt volt Nederlands, heeft zijn sociaal netwerk alhier uitgebouwd, voetbalt bij (...) en loopt school. Hij volgt een opleiding elektrische installaties (dual leren) bij (...) en solliciteerde met succes bij (...) in Kapellen die hem in het kader van deze Alternierende Opleiding (OAO) in de praktijk opleidt. Door de opleiding kan E. (...) de competenties verwerven voor de opleiding Elektrische Installaties. Zijn trajectbegeleider is de heer (...) (stuk 2, 3, 4, 5 en 6).

Op 20 september 2023 is T. (...) E. (...) 18 jaar geworden. Hierdoor werd het voogdijschap beëindigd (stuk 5).

De impact van de bestreden beslissing - waarbij verzoeker zou worden genoodzaakt om terug te keren naar Albanië - is derhalve bijzonder groot op de persoonlijke situatie van verzoeker, Door de bestreden beslissing zou verzoeker immers worden onttrokken van zijn vertrouwde omgeving, zijn sociaal netwerk en zijn opleiding die hij reeds jarenlang heeft in België.

Daarentegen blijkt niet dat deze elementen op een zorgvuldige wijze werden beoordeeld door verweerder, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Hierdoor wordt artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting geschonden.”

2.4 Gelet op hun onderlinge samenhang, worden de middelen samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort of een geldig visum. Dit wordt niet betwist. Verder wordt eveneens gemotiveerd aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verweerder motiveert dat verzoeker geen minderjarige kinderen heeft; dat hij een broer in België en één in Italië heeft alsook een neef in Griekenland, doch dat deze familieleden niet tot zijn gezinskern behoren en tenslotte dat er zich in het dossier geen medische elementen bevinden die een verwijdering in de weg staan.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoeker kan aldus geenszins worden gevolgd waar hij voorhoudt dat er geen enkel concreet motief omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing wordt vermeld. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling, met toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Verzoeker meent dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is geschonden omdat geen rekening is gehouden met zijn specifieke situatie. Hij benadrukt dat hij verschillende verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend samen met zijn moeder omdat hij vreesde voor zijn leven in geval van terugkeer naar Albanië. Hij kon echter niet aanwezig zijn bij het persoonlijk onderhoud bij het CGVS omwille van de ziekte van zijn oudere broer. Hij stelt eveneens naar school te gaan in België; Nederlands te spreken; zich te hebben geïntegreerd in de Belgische samenleving waardoor hij alle banden met zijn land van herkomst heeft verloren; en een sociaal netwerk te hebben uitgebouwd.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet motiveert verweerder in de bestreden beslissing als volgt:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde dat een broer in België, een andere broer in Italië en een neef in Griekenland verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. De moeder van betrokkene verbleef in België, maar uit het dossier blijkt dat de moeder van betrokkene vrijwillig teruggekeerd is naar Albanië. Bijgevolg blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.”

En verder:

“Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 29/09/2023 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Betrokkene verklaarde eerder in België onderwijs te hebben gevolgd. We wijzen er echter op dat betrokkene inmiddels meerderjarig geworden is en dat er bijgevolg geen leerplicht meer op hem berust. Het is tevens niet aannemelijk dat de investeringen in zijn opleiding volstrekt zinloos dreigen te worden. In het kader van zijn opleiding behaalde hij een diploma/getuigschrift, zodat niet ernstig kan voorgehouden worden dat hij bij een gebeurlijke tenuitvoerlegging van deze beslissing met de aangeleerde vaardigheden van nul zou moeten herbeginnen. Bovendien kan uit het recht op onderwijs in beginsel geen verblijfsrecht worden geput.”

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat er geen rekening zou zijn gehouden met zijn persoonlijke situatie. Wat betreft het gezinsleven van verzoeker met zijn broer en moeder, bemerkt verweerder dat zijn

moeder reeds vrijwillig is teruggekeerd naar Albanië. Ze verblijft dus niet meer in België. Wat de oudere broer van verzoeker betreft, motiveert verweerder dat er geen gezinsleven wordt vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Verzoeker betwist dit niet, noch brengt hij concrete elementen aan die aantonen dat er tussen hem en zijn broer een beschermenswaardig gezinsleven bestaat.

Verweerder heeft tevens rekening gehouden met het feit dat verzoeker onderwijs heeft gevolgd in België. Hij stelt dat verzoeker zijn opleiding reeds met succes heeft afgerond. Intussen is hij meerderjarig geworden waardoor er geen leerplicht meer op hem rust. Dit wordt niet betwist.

Wat betreft het argument dat verzoeker een verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, merkt de Raad het volgende. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad op 6 december 2021 een humanitaire verblijfsaanvraag heeft ingediend. Dit wordt niet betwist. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat deze verblijfsaanvraag op 2 oktober 2023 onontvankelijk werd verklaard, te weten een 2-tal dagen vóór het nemen van de bestreden beslissing. Intussen is deze beslissing ter kennis gebracht van verzoeker, die tevens een annulatie- en schorsingsberoep tegen deze beslissing heeft ingediend. De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoeker bij zijn kritiek heeft dat hij op het moment van het indienen van zijn verzoekschrift nog niet in kennis zou zijn gesteld van de onontvankelijkheidsbeslissing van 2 oktober 2023. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het annulatieberoep tegen voormelde beslissing is verworpen bij arrest nr. 301 965 van 20 februari 2024.

Verder bekritiseert verzoeker dat geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand. Verzoeker spreekt van een 'intern medisch advies' dat zich zou bevinden in het 'medisch dossier'. Hij meent dan ook dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden. Eerst en vooral merkt de Raad dat er in de bestreden beslissing weldegelijk wordt ingegaan op verzoekers gezondheidstoestand. Verweerder stelt namelijk dat er geen medische elementen in het dossier voorhanden zijn die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een medische regularisatieaanvraag. Verzoeker gaat verder niet in op deze motieven. Hij zet niet uiteen aan welke medische problematiek hij zou lijden die hem verhindert terug te keren naar Albanië. Bijgevolg wordt een schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aangetoond.

Vervolgens voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkings sfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (*cf.* HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Hij meent dat hij verschillende feitelijke elementen had kunnen aanvoeren indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord. Hij wijst op het feit dat hij een verblijfsaanvraag heeft ingediend met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet; dat hij op 6 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat hij vreesde voor zijn leven in geval van terugkeer naar Albanië; dat zijn verzoek werd afgewezen omdat hij niet aanwezig kon zijn bij het persoonlijk onderhoud omwille van de ziekte van zijn oudere broer; dat zijn moeder intussen alleen is teruggekeerd naar Albanië; dat hij naar school gaat in

België; Nederlands spreekt; zich heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving waardoor hij alle banden met zijn land van herkomst heeft verloren en een sociaal netwerk heeft uitgebouwd.

De Raad kan enkel vaststellen dat verweerder reeds van deze elementen op de hoogte was bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze informatie bevindt zich immers reeds in het administratief dossier. Aldus kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat, zou hij nog zijn gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, hij deze informatie ter kennis had kunnen brengen van verweerder waardoor het nemen van de beslissing in kwestie niet zou zijn gebeurd.

Er kan worden besloten dat verzoeker er niet in slaagt een schending van het hoorrecht, noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Een schending van het motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN